

הוֹשֵׁעַ

(טוֹאִימָה)

וַיְהִי הוֹשֵׁעַ נוֹתֵן לֶקַח
לְגַמְרָה. בְּלִמְדָה קָרָא וּכְתוּב.
כָּל אוֹת וְאוֹת בְּמַהֲרֵי-בְרָק
בְּלֵב הַנְּעָרָה נִחְקְקוּ;
וַתְּהִי מִסְּלִיאָה אֶת מַלְמֶדָה
לְהַשְׁכִּיל בְּזֹהַר שֶׁכָּל טוֹב.
וַיֵּשׁ אֲשֶׁר שָׁם יָד עַל יְדָה,
כּוֹתֶבֶת אֵט, לְכוֹנְנָה —
וְנִדְמָה לוֹ: זֹאת אֶבְיָן-גִּזְרֵךְ
נִסְלָאָה בְּיָדוֹ יִחְזִיק,
אוֹצְרֵת תּוֹכָה צְבָעֵי-צְבָעִים
מֵאַלְיָפִים, נְגִהוֹת-אַלְהִים. —
אֵךְ עוֹד לֹא נִלְטְשָׁה, וְעֲלִיו
הַגּוֹרֵל נָטַל: קוּם לְטוֹשׁוֹ.
וַיֵּשׁ אֲשֶׁר מֵעַל כְּתִיבְתָהּ
שְׁחוֹרֵ-קַנְצוֹת פְּתָאוֹם תְּרִים רֵאשׁ,
וְהַבִּיטָה דוֹמְמָה בְּהוֹשֵׁעַ
בְּמִבְּט רַב תְּנִינֵת-רֵזוֹ,
כְּשֶׁרְבִיט-מַלְכוּת לוֹ מוֹשִׁיטָה...
אֵז יְאוֹר עוֹלָם בְּעָדוֹ,
כָּל מִסְּלֵשֵׁי-הָעֵבִים יִהְיוּ
כְּאֵין, וְנֶאֱרַג תְּלוּם
אוֹר שְׁבַע שְׁמֹשׁוֹת מְנִי חוּט זֶה,
חוּט-זֶהֱרֵר, לוֹ הוֹשִׁיטָה דוּם.
יוֹם אֶהְדָּ בָּא אֶל חֲדָרָה חֲרָשׁ.
וְהָיָא עַל כְּפֹא תַעְמַד!

ԿԷՃՅԱՆ ԱՆՆԱ ԵՎԻՃԱՆ
 Ե. ԱՄ՝ ԵՄՍԸՆ ԵՔԳԳԸՈ՝
 ԻՆՆՈՒ ՔՆՆ՝ ԵՇՇԱ —
 ԼԵՆՆԱ ԿԷՃ՝ ԵՍԵՃԱՈ
 ԱՄ ԱՆՆԱ ՊՃԼ՝ ՏՈ ՊԼԸ ԵՍԻ՝
 ԼԵՊՃԼ ՈՒԵ ԻՄԵ ԷԼԸ ՊՃԸ —
 ԵՄ ԿՄՇԱԼ ԳԻ՝ ՏՃՄԱ ՏԵՆ՝ ԵՔՃԼ՝
 ԵՂԻՃԱՈ՝ ԵՂԻՃԱՈ՝ Ե. ԵՂՄԱ ՊՍՆԷԼԸ —
 ԵՍՈ ԶՄ ԵՊՄԱՆ. ՊՄԷՇ. ՊՇԷԼ՝
 ԵՂԻՃԱՈ ՊՇ. ԵՂՃՄԱ. ԵՂՇԷ՝
 ԱՄ ԱՆՆԱ ՊՃԼ՝ ՏՈ ՊԼԸ ԵՍԻ՝
 ԼԵՊՃԼ ՈՒԵ ԻՄԵ ԷԼԸ ՊՃԸ —
 ԵՄ ԿՄՇԱԼ ԳԻ՝ ԼՇՄԱ ՏԵՆ՝ ԵՔՃԼ՝
 ԵՄՍԸՆ՝ ԵՄՍԸՆ՝ Ե. ԵՂՄԱ ՊՍՆԷԼԸ —
 ԵՄԻՇՇԸՈ ԵՔԳԳԸՈ՝ ԵՍՇԱԼ ԼԼԸ՝
 ԵՂՇՇՆ՝ ՊՇ. ԳՇՇՄ ԼԼԸ՝
 ԱՄ ԱՆՆԱ ՊՃԼ՝ ՏՈ ՊԼԸ ԵՍԻ՝
 ԼԵՊՃԼ ՈՒԵ ԻՄԵ ԷԼԸ ՊՃԸ —
 ԵՄ ԿՄՇԱԼ ԳԻ՝ ԵՄՃ ԵՄՃՈ ԵՔՃԼ՝
 ԵԼՇՇՈ՝ ԵԼՇՇՈ՝ Ե. ԵՂՄԱ ՊՍՆԷԼԸ —
 ԵՄՃՇՄ ԵՄ ՊՃԷՆՆԱ ԳՇԷ՝
 ԵՂՇ. ԵՂՇ. ԵՂՇՇՈ՝ ԵՂՇՇՈ՝
 ԻՆՆՈՒ ՈՒՄ ԼԷ ԵՄՇԱԼ :
 ԼԱՆՃԻԼԸ՝ ԵՇՇԵՆ-ԼԷՇՈ՝
 ԳՇՇՇՇՇՇ ՇՇՇՇ ՏՇՇՇ
 ԼԱՄ՝ ԵՄՇԱԼ-ՏՇՇ ԵՄՇԱԼՈ՝ ՈՒՄՇՇՇՇՇՇ
 ԵՇՇՇ. ՊԼ ԼՇՇՇՇՇՇ :
 ՊՇ ԵՂՇՇՇՇ ԵՇՇՇ ՊՇՇՇ
 ԵՇՇՇՇՇՇ ԳՇՇՇ ԵՇՇՇՇՇՇ
 ԼՇՇՇՇՇ ԵՄՇՇՇՇՇՇ ԳՇՇՇՇՇՇ :
 ԵՇՇՇ ԳՇՇՇՇՇ ԼՇՇՇ
 ՊՇ ԳՇՇՇ ԼԷ ԵՇՇՇՇ-ԵՇՇՇՇՇՇ
 ԵՇՇՇՇՇ ԵՇՇՇՇՇՇՇ ԵՂՇ
 ԼՇՇՇ ԵՍՇՇՇՇ ԵՇՇՇՇՇՇ

וְאוֹתוֹ שִׁקְחָה זֶה כָּכֵר ! –
 הוּא עוֹבֵר בְּרַחוּב־מִקְדָּשׁ. צוֹפֵה
 לְתַמּוֹ – וְשָׁם, עַל אֶבֶן־צַחֲוֹר,
 עָלֶיהָ שְׁנִיָּהֶם, מְדֵי עֵינָם,
 יְנוּחוּ בְּצֵל, – מִלְּבִינָה דְמוֹת :
 בְּסִמְלֵ-הַעֲצָבֹת תִּשָּׁב
 חֲזָרְתָּ. דוֹמָמָה, אֵין־נִיד.
 “הָאֵחָ ! הָאֵת הִיא, גָּמֵר ז’ קָרָא.
 וְגָמֵר קִפְצָה בְּצוֹחַת־גִּיל,
 גִּרְעָשָׁה, חֲבָקָה אֵת צוֹאֲרוֹ –
 בְּאֵילָה, פֶּלֶה תִּחְרַד...

וַיִּשְׁבוּ שְׁנֵיהֶם עַל הָאֶבֶן.
 בְּלֵי זֵיעַ עֲמָדוֹ בְּרוֹשׁ וּבְרוֹשׁ
 לְשִׁמוֹעַ שִׁיחַ פִּי הַיְלֵדָה :
 מְבַעֲבָעָה, כְּמַעֲיֵן חֵי,
 בְּצַחוּק וְגִיל, כָּל הַעֲתָרֹת
 וְשִׁפְעַת־רִגְשׁ נִקְבְּצָה
 בְּלִבָּהּ מִשָּׁךְ יָרַח תָּמִים.
 כְּתִלוּנַת יוֹנָה, תִּהְיֶה
 בְּזוֹכְרָה עַת עֲזוּבָה דוֹרָה,
 בְּהִגּוֹת־אֲשֶׁר נִמְזָגָה.
 וַיִּדּוּ מִחֲשָׁד־שַׁעְרוֹתֶיהָ
 בְּרִתְת־עֲדִינּוֹת תְּחַלִּיק ;
 וְכֵלּוּ – דְּמַמַּת הַכְּנּוֹר
 עֲרוּךְ־מִיִּתְרִים, לִפְנֵי שְׁטֵף
 נְגִינַת־פְּלָאִים מְזִי חֲבִינֹן־
 לְבָבּוֹ, רַבַּת רֶךְ עִם עוֹ.
 “הוֹשֵׁעַ ז’ לּוֹחֵשׁ קוֹל פְּיוֹנָה.
 כְּכִנּוֹר : “גָּמֵר ז’ נֶאֱמַר.
 הַסֵּהר, בְּסוֹד עֲבִיבֵי־כֶסֶף,
 בְּכָל תִּפְסָרְתּוֹ הָאִיר נוֹף ;
 וּבְדַמְמַת־הַלֵּיל, בְּתַכְלֵת
 בְּעוֹפֹם כְּרוּבִים נִשְׁמָעוּ

מרחמים וכאב אין-קץ.
זה כָּבַר עִם לְבוּ דָן: הַאֲגִיד
לְתַרְצָה סוּדִי, דְּכָרִי מֵר,
וְאִם מְחוּק לִי מֵאוֹר-הַשֶּׁמֶשׁ —
וּסְרַח בָּהּ סוּד-אוֹר פְּרוֹשׁ
עַל תְּלָמִי שְׂדֵי, וּבִלְבָבָהּ
הֶעֱנוּג יָנוּב כְּלַעֲנָה ז.
וּנְסֹשׁוּ בַעֲדָה כְּאָבָהּ:
הֲזֵה שִׁכְרֵי אֲהַבְתָּ בַת-חַם?
אִם זֶה הַגְּמוּל, אֶל חִיקָה יִשְׁיב? —
וַיֵּשׁ — בְּחִמְלָתוֹ יַחֲלִיט:
אֶת סוּדוֹ, רַע וּמֵר, לְהַסְתִּיר
מִמֶּנָּה עַד יוֹם אֲחֵרוֹן,
וְלִהְעֲלוֹת כָּל-חֲלוּמוֹת-חַיָּיו
אֲשֶׁר-תִּמְיֵד עָלַי מִזְבָּחָה...
אִז יִשְׁמַע קוֹל בְּלִקְבוֹ: שֶׁקֶר,
וְאִם נִעְלָה, יִתְעַב אֵל;
וְאֶרְבֹּן-קִנְדִּים לֹא יִרְצָה.
אָמֵת יֵשׁ, גְּבוּהָהּ עַל אָמֵת ז!
עַל שִׁמַּת תְּהוֹם נִרְאָתָה הַשֶּׁמֶשׁ
בְּצַר, בְּדָם מִתְבוֹסְקָה —
וּבְצִלְלֵי בֵּין-הָעַרְבִים
לֵה נִסְשׁ-עֵלֶם פִּרְפֹּרָה.
אִז יִגַּע בָּהּ בְּאֲצָבַע רִכְּהָ,
בְּהִרְאוֹתוֹ עַל הַכֶּסֶּא: שְׂבִי!
נִשְׁוֹחַחָה ו' וְתִשָּׁב, כְּנוֹר
עוֹד מְחֻזְקָה, רוֹטְטָה.
זֶה כְּכָר, הוֹשֵׁעַ, לֹא שׁוֹחַחְנוּ ו'
אֲלֵיו בְּתוּגָה לְחֻשָּׁה.
אִז יֵאָחַז יְדָה אֵט: שֶׁנְּאִיגִי,
בַּת, כִּי אֲהִי קָטָבךָ שְׂאוֹל ו'
— הַמְנוֹת יִמְתַּק לִי מִיָּדךָ ו'
עֲנֵתָהּ רַחֵם, וְתַעֲצֵם
עֵינֶיךָ, כְּלִמְהֻלּוּמַת-מְנוֹת

מחקה. ראה, — הקריש.
 והיא התאוששה, ותאמר:
 "האם לא אהבתני עוד?"
 ותעצם עיניה שנית.
 והוא מקריש, מתפלל דום:
 "ממני, אל, נקום נקמתה!" —
 וידה קופאה רעדה:
 "אין זאת פי תאהב אחרת?"
 אף דמם הוא. "הן תאהב?"
 הוסיפה ברעדה ותשא.
 במצוקת-שאל אז ילחש: "כן".
 הפנור נשמט מידיה,
 ואחריו צנחה גם הפת.

שבוע תרצה בין החיים
 ובין המות רחפה,
 למגור הוריה. והושע,
 בלי סור, משפכה יהפך.
 ביום השמיני שמרותיה,
 כדלתות-שכך, נפתחו
 ושמי עיניה, יוני-תכלת,
 הביטו בו חרישיות
 בקשחוק-אור נוגה כה וחלש.
 ויגחף לה ברחמים,
 ויחזק בידה חרש.
 — — עת היא בשלום נרדמה —
 וכי הלכה ולאיתנה שבה,
 יום אחד לחשה אליו:
 "מה טוב, מה נעים פי חליתי,
 ועוד לי לא אבדת.
 — אף אירא יום מחליי אקום..." —
 ועיניו דמעות קלאו.
 אז תלחש רכות: אל, הושע,
 אל אל אילה תמן לב.

כִּי הִמַּר שְׂדֵי לָהּ, לֹא אָתָּה.
 יִדְעָתִי, חֲשֵׁתִי לִי מֵרֹאשׁ
 עֲתִידוֹת, וְלִבִּי כִּי כֹה פָּחַד.
 מֵעוֹף הַנֶּשֶׁר אֶל שֵׁי-אֲרוֹם —
 מֵעוֹפֵף, וְאֲנִי — אֵילָה
 אוֹהֶבֶת: אֵיכָה אֶאֱבִיר ?
 גַּם בְּרוּךְ תִּהְיֶה, וְלוֹ תֵּאשֶׁר
 בְּמֵרוֹמִים, לֵךְ חֲמֹדָּתִי !
 וַיִּכַף רֹאשׁ לְכַבֵּד-בְּרֻכָּה,
 וַיֹּאמֶר: מַה יִּקְרָתִי, גְּעֻמָּתִי,
 וְאֲשֶׁרֵי אוֹהֶבְךָ ! עַד עוֹלָם
 לֹא יִחְסַר תַּנְחומוֹת-אֵל !
 וַתֵּאָנַח. אַחֵר שָׁבָה
 וְלִחְשָׁה: "הֲאֶסוֹן בָּא
 הַפַּעַם — אֵךְ בְּחִלּוּמֵי גִתְּלָה
 בְּבֵית-אֲבוֹתַי מִנִּי אֲזוּ.
 הֲתִזְכֹּר יוֹם מִיְהוּדָה נִבְיָא
 בָּא אֶל הַדְּבִיר בְּזַעֲמוֹ,
 וּבִמְחַמַּת-זָהָב דָּחַפוּ אֲבִי
 וַיִּגְרַשׁ אוֹתוֹ בְּחֻנְקַת-יָד ?
 וְקִלְלַת-הַנְּבִיָּא גִתְּכָה,
 וְעַל בֵּית-אֲבִי גִתְּלָה
 כָּעֵב, עַב-שׁוֹאָה — עֵתָה בָּאָה."
 וּכְצֹל מִתְּקוּעַ יִחְלֶף
 עַל פְּנֵי הוֹשֵׁעַ — וּמִמְדַּבֵּר
 צֹל עֲמוֹס רַחֵף, בָּא, שְׁחוֹר-דָּמוֹת,
 זֶה דָּבְרוּ אֲשׁ: "אֵינִן חֲטָא בְּלִי נֶקֶם
 וְשִׁלְּם" — וְעֵבֶר בְּסַעֲרֵ-אֲשׁ.
 וְהִנֵּה קוֹל בְּלִבְבוֹ לוֹחֵשׁ,
 קוֹל דְּמָמָה דְּקָה: , חוּג בְּחוּג —
 מְסֻבוֹת-חַיִּים מִן הָעוֹלָם;
 מִסְכַּת שִׁירָה הִיא לְאֵל.
 וְדַמְצַת עֵין אֵילָה אַחַת
 כִּי תִפֵּר חֵק בְּשִׁירַת-עַד —

לא תִכַּסֵּר בְּלִתֵּי-אָם בְּהֶסֶר,
בְּחוּג-מָה אַחֵר, אַחֵר חֵק'...
גַּם עָלְיוּ עוֹד עַל-סִבְל יוֹשֵׁם!
וַיַּדַּע: נִכּוֹן בְּעַדוֹ
יוֹם חֲשָׁךְ, – וְלִבּוֹ בָּן. וַיִּקָּם,
רַב-הַמְלָה, וַיִּשְׁתַּחֲוֶה דוֹם
לְאַחֹת גַּעֲנָה – וַיֵּצֵא
לְקִרְאָת גּוֹרְלוֹ, בּוֹלֵם-לֵב.

שמעון גינצבורג.